

EL TEATRE

ALLA DALT DE LA MUNTA-
NYA.—Poema de Nadal en un acte,
original de Josep Janés i Olivé.

Aquesta obreta, estrenada en la
vetllada de repartiment de premis
del III Concurs de Pessebres, fou fa-
laguerament acollida pel públic se-
lecte que hi assistí.

L'autor, damunt la frecor d'un
aplec de nades populars hi ha bastit
una glossa simpàtica i, en alguns
instants, graciosa.

Els personatges tenen una certa
agilitat de cosa vivent i una solem-
nitat llegendaria.

Els seus noms són trets de les ma-
teixes cançons, ço que els dona vida
i bellesa.

Els versos, gairebé en sa totalitat
endecasil·l·lats, són ben cisellats, però
no gaire pròdigs en belles imatges.
Fa l'efecte que l'autor els va escriure
sense donar-hi gaire importància
i per sortir del pas.

Així i tot, sonen bé a l'oïda i aju-
den a la visió general.

Els joves actors que la represen-
taren ho van fer amb un particular
despreocupament i deixaren entre-
veure una absoluta manca de conjunt,
fruit dels pocs assaigs.

En moments—l'allegoria que el
Pasqual fa de la nit d'hivern—hom
diria que aquells versos són un pe-
daç de roba de diferent color da-
munt la peça general de l'obra.

Excel·liren en Puigcorbè per la vo-
luntat i per tenir el paper ben estu-
diat i En Rosselló petit per la seva
malícia pròpia, tot i que pecà d'un
xic d'exageració que li censurem.

Dels demés, els Rubio, Rovira,
Rodríguez, Orta i Reixach que hauria
estat el millor, cas de tenir el pa-
per ben estudiat. En les cantúries
tots, llevat d'aquest darrer, van es-
tar molt discrets. La senyoreta que
cantà les estrofes de l'Àngel, admi-
rable.

Decorat de V. Alaga, magnífic.

Les combinacions de llum, una ver-
tadera troballa.

El públic aplaudí amb afecte i en
acabar reclamà a l'autor.

Z. P.

COOPERATIVA "LA LLEALTAT
DE SANS".—Sessió de teatre a càr-
rec de la companyia que dirigeix el
Sr. Costan.

L'excel·lent companyia de L'Uni-
vers, que actua també en la Co-
operativa esmentada, representà dis-
cèptic, dia 28, una sessió de teatre.
Les obres foren: *Juventut*, de l'Iglé-
sies i *Els hugonots*, d'Echegaray.

D'ambdues preferim la primera.
El drama de l'Iglésies trobà una in-
terpretació magnífica. La senyoreta
Ribas estigué senzillament admirable.
L'interpretació que la gentil actriu
donà al personatge de la *Ciò* fóra di-
fícilment superada. El senyor Cortès,
molt bé, i així mateix la senyora
Fernández i els senyors Stellet i
Parras (D.). Els demés molt discrets.

Els Hugonots, que té un primer
acte graciós i polític, davalla en el se-
gón a la carrinloneria de les més
xavacanes obres del teatre catòlic.

En aquest acte abunden les esce-
nes de mal gust—la dels frares, po-
sem per cas—i l'acció esdevé molt
inversemblant, completament falsa.

Dels intèrprets, molt bé la senyo-
ra Lliteras. La senyora Fernández,
massa exagerada en alguns moments,
i la senyoreta Ribas, amb un paper
molt pobre i ingrat, va eixir-ne for-
ça bé a desgrat d'aquella rialleta ma-
liciosa que tenia sota el nas.

Dels senyors, En Costan i els ger-
mans Parras els millors. El senyor
Francès tingué moments de tota me-
na.

Els decorats, bastant dolents.
El públic homenatjà als intèrprets
amb càlids aplaudiments.

J. JO

...que la millor prova de què els ar-
tistes del "Teatre Selecte" de L'Uni-
vers ho són de debò, és que quan
Blanca, al tercer acte de "Mar i Cel",
llança el punyal al mar, no va sen-
tir-se el crac del topar amb les tau-
les.

...que aquest soroll inoportú és clàs-
sic en les companyies d'aficionats.

Sabó EL SANITARI TENROJ gua-
reix i evita les malalties de la pell.

...que en Baliga va pintar uns deco-
rats esplèndids.

...que no estaven, però, assegurats a
prova d'ensurts.

...que en sentir el tret del tercer ac-
te de "Mar i Cel", es va mig descla-
var un rompiment.

...que, sortosament, no va passar el
que succeí en una altra entitat de
casa nostra.

Per obtenir certificats en totes les
oficines de l'estat

CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

...que mentre una actriu deia: Quan
la casa cau... efectivament, va caure
la casa.

...que la mossa d'hostal, mentre abo-
cava l'aigua de la gerra, es va mu-
lliar el davantal.

...que en Janés treballa en un poema
dramàtic pel "Teatre Selecte".

...que probablement es titularà La
cançó del lladre.

Sabó EL SANITARI TENROJ gua-
reix i evita les malalties de la pell.

...que Baliga es lluirà pintant-ne els
decorats.

...que pel mes vinent a L'Univers es
prepara un esdeveniment.

...que a Espanya hi ha 220.000
persones que llegeixen La Vanguardia.

...que a Espanya hi ha 220.000
persones que tenen l'ànima peluda.

Per tenir les vostres finques ben
administrades

CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que a Barcelona hi ha una colla
de diaris que només els coneixen els
seus redactors.

...que entre ells hi ha La Razón i
La Gaceta de Catalunya.

...que tot plegat fa un tufet de
ranci...

...que la Redacció de La Protesta
(abans La Verdad Deportiva) està
composta per una barreja grotesca.

Sabó EL SANITARI TENROJ gua-
reix i evita les malalties de la pell.

...que n'hi ha de la Peña Ibèrica,
de la delegació barcelonina del Le-
gionarios de España, Sindicato libre,
redactors de La Razón, socis del R.
C. D. Español i tres o quatre tradi-
cionalistes (?).

...que tot plegat fa xamfaina.

...que un dia en Zoilo Petit va fer
una visita d'incògnit a la Peña Ibè-
rica.

...que va fer descobertes sensacio-
nals.

Per legalitzar documents

CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que hi va veure una fotografia
del Dr. Albiñana en qualsevol esce-
na del Tenorio amb una dedicatòria
colossal.

...que poc més o menys deia així:
A la Peña Ibèrica, nido de àguilas
espanyolas que vuelan triunfadoras
sobre el cielo catalán.

...que fa gràcia, veritat?
...que nosaltres del Dr. Albiñana,
en comptes de polítics ens fariem
poetes.

...que tot ho fa prou malament.
...que els Jocs Florals de Camp-
rosa potser li donarien un premi.

...que en una taula de la mateixa
Peña hi havia un garrot fenomenal
que suposem devia ésser dels que
assaltaren la Redacció de Nosotros.

Per comprar o vendre finques

CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que En Zoilo volia emportar-
se'l aprofitant que els legionarios
anaven fent copes de Màlaga i de
Jerez.

...que això ho feien per honorar
la memòria del qui un dia es digué
salvador de España.

Sabó EL SANITARI TENROJ gua-
reix i evita les malalties de la pell.

...que a En Zoilo que hi havia anat
per una diligència el prengueren per
redactor de La Razón.

...que així li digué un "protesta-
rari".

...que ell li respongué que no s'hi
valia a insultar.

Per altes i baixes de Contribució

CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que d'un xic més hi ha bolets.
...que en Kegàs, el nostre adminis-
trador, té coses molt originals.

...que el xicot ha instal·lat una su-
cursal de venda de Banderes a Rubí.

que BANDERA, pel que es veu,
hi té molts amics.

...que això dels amics, però, és un
dir.

...que el que més abunden són les
amigues.

Pel cobrament de crèdits

CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que en Zoilo Petit està engrescat
per conèixer-les.

...que vol fer-hi un viatge diumenge
vinent.

A la fresca

COSES DE POBLE

Qui tingui cua de palla...

Remenant pergamins i més per-
gamins en el meu particularíssim
arxiu, he trobat una narració que
m'ha agradat, ignoro de quin any
deu datar, únicament he pogut lle-
gir que fou acabada d'escriure el
dia 31 de febrer d'un any que, pel
què he pogut deduir de les mosse-
gades que hi havia en el foli, les
rates se l'havien menjat.

Ací el tenni, adaptat al llenguatge
corrent:

"Serrapolida era un poble ama-
gat entre un replec de muntanyes,
al peu de la qual hi corria delicio-
sament la somnolència d'un riu.

En el cim més enlairat de la serra,
hi havia un castell on s'estatja-
va el representant designat Comte
de A. per regir la vila en nom d'ell.

En aquell temps era el Baró de B.,
l'encarregat d'aital distinció.

El poble li tenia profundíssim
afecte, donat el seu caràcter atable
i actiu, propici a les embranzides
entusiàstiques. Amb els pocs anys
que estava a Serrapolida s'havia
captat moltíssimes simpaties i ha-
via entaulat amistats sinceres (?)
amb els vassalls de més noble ca-
tegoria.

Però com que en el món la fel-
licitat mai pot durar, els vassalls
de Serrapolida van tenir de contem-
plar sense protesta com el Baró de
B. se n'anava del poble cridat pel
Comte de A. qui volia distingir-lo
amb un títol de més categoria en
homenatge a la seva actuació en
el govern de Serrapolida.

Hi va haver escenes d'emoció
com mai s'hagin vist. Li fou tribu-
tat un homenatge. Les dones tenien
els ulls entelats, els homes no po-
dien dissimular la tristesa, alguna
veia amb cor d'esponja plorava
com les catarates del Niàgara, el
Baró de B. havia produït a Serrapo-
lida els ulls, en la paraula, en el posat,
en el mateix bon aire de la seva

LES LLETRES

NITS D'ISTIU

1

Des de la meua golfa, en les nits
clares, el cloquer, les cases velles,
el pujol, i els arbres, són com el de-
litos paratge d'un somni tranquil.

Vora, els camins, les branques dels
lilas es corben, joïoses de la florida.
I l'aire hi comenta la ventura, amb
el murmuri, i un gronxament suau.

Avui, darrera la muntanya he vist
fugir un coet molt valent. Però de
seguida ha fet una xiulada fina, cor-
badissa. I en desmaiarse en l'ample
silenci, es mudava en una pluja de
guspires fosforescents: càndides flors
de paradís, qui es fonien tremolant.

Ara, passa una caravana de núvols
benignes: ramat d'ossos blancs, tots
resplendents. Escapats dels llumi-
nosos jardins de la Lluna.

2

Avui, la nit s'ha posat una capa
molt negra. Però és tota plena de
forats.

Les rates pinyades, filles dels pous
negres, sospiten que els ha fet el
grill, amb les seves notes de filabar-
quí.

La casa, amb teulades per a córrer
els gats, sembla dormida. I respira
un fum blanc. Més enllà de l'era, en-
tre les branques d'un garrofer vell,
però fresc, la colla d'amics canta.

I les nostres veus també s'enfilen,
com el fum. Però més triomfals.
Com els pollancrecs de vora el riu.

Dessota la parra, mentrestant, han
parat una taula. I damunt les esto-
valles, el pa és ros i ple com un
sol. Després, hi han abocat tota una
constel·lació de prunes. I una llonga-
nissa: llarg dirigible flotant.

3

El sol fou tan inclement aquell
dia, que tot, en el bosc, i en els
camps, desitjà la nit.

I quan l'astre i totes les seves res-
plendors hagueren ben desaparegut
emba de les muntanyes, el pas de
les ombres portà frescor.

Aleshores, tots els fruits s'adelita-
ven amb l'oreig, lliures dels càlids
banys maduradors. I tots els per-
fums esdevingueren més suaus. La
flaire dels pins vogava entre els blats
feliços.

La vinya, engalanava d'ufanosa
verdor la tosca llicorella d'un pujol.
Garlandes de pàmpols rumorosos
brandaven pels marges. I mant co-
nill eixí del cau per gaudir de l'aire
fresc en l'hora tranquil·la.

Quan la lluna vingué, es veieren
tremolar les fulles dels roures. I dalt
les carenes el ginesterar resplendí.

M. PLANAS BACH

(acabara)

persona. Fins i tot es suposa que
les campanes van tocar a morts.

El senyor Comte, tenint en idem
l'efecte magnífic que l'actuació del
Baró de B. havia produït a Serrapo-
lida, no va volguer llançar-lo a ro-
dar així com així. (L'efecte, en?)

I perquè el poble no trobés a
mancat al Baró de B. hi envià en
substitució al Marqués de C.

Oberia, encara, la llaga, la gent
va rebre i amb un xic d'indiferen-
cia.

Però el Comte sabia que havia
fet enviar a Serrapolida al Ma-
rqués de C. Efectivament, si el Baró
de B. era tota una llumenera, el
Marqués ho era tant com ell.

Si l'un havia construït un pont i
havia empedrat un carrer, l'altre
forjava la gent per passar el pont i
caminar pel carrer, i així en tots els
ordres de les pròpies activitats, de
tal manera, que l'obra del primer
i la del segon eren perfectament
complementables.

Però... anó que ja hem dit abans
de la felicitat...

N'hi hagué prou amb què les
amistats sinceres (?) del Baró de
B., que ja hem esmentat abans, co-
mencessin amb el seu zel absurda
i amb la seva actuació inversem-
blant en contra del Marqués, ne-
gant-li ajuda i cooperació i contri-
buïnt, en canvi amb la seva acti-
tud en pro del Baró, que res tenia
que veure ja amb Serrapolida, per-
què el poble comencés a desconfiar
i títiles de traïdor i de maligne
al Baró de B.—al qual el dia ante-
rior homenatjaven—, sense tenir en
compte que ell era estrany a les
facècies d'aquella colla de perso-
nages que el comprometien.

I tothom es llançà a defensar al
Marqués de C. d'unes suposades es-
comeses, lliurant-se a una guerra
sorda entre el seu bàndol i els qua-
tre gats del diguem-ne, l'altre.

Passat un temps, el mateix que
nom havia fet amb el Baró de B.,
fou fet al Marqués de C.

Ascendit a superior categoria fou
traslladat, passant a ocupar el seu
càrrec el Baró de D., íntim amic
del de B.

Fruit d'aquesta amistat foren
unes continuades visites del Baró de
B. a Serrapolida, on d'antuvi, sols
hi trobà l'indiferència i el menys-
preu. El Baró, com és de suposar,

se'n feia creus. El record de l'ho-
menatge que un temps li fou tribu-
tat, li enterbolia els pensaments en
comparar-lo amb l'actual indife-
rència.

Els falsos amics es fregaven les
mans satisfets. Quina alegria!

Entretant, el marquès de C. qui
també havia fet collita de mitjos
amics, sense parar-hi compte, fou
posat en el mateix cas del Baró de
B. quan en el substituí. I vege, amb
la natural sorpresa, com per obra i
gràcia d'aquell grapat de persone-
tes era vianguua la seva obra i la
seva persona.

I tothom, com la sàgeta del temps
que es gira vers on el vent xuïa,
el poble torna a aclamar al Baró
de B.

Quina lliçó devem deduir d'a-
questa història?

Els principals protagonistes — el
Baró i el Marqués, són figures com-
pletament estranyes a l'acció. Cap
dels dos té art ni part amb la va-
riació de criteri dels vassalls.

L'actitud del poble—no era to-
thom, sortosament—palesa la prò-
pia flexibilitat i incultura.

Per la nostra part, als ciutadans
de Serrapolida els hauríem aconsel-
llat que, en compte de seguir fo-
mentant la mútua animadversió, ha-
de la concòrdia i s'haguessin fet
guessin procurat seguir els viarans
obliadissos dels passats antago-
nismes que els posaven en baix
nivell contribuint amb l'esforç comú
a posar de relleu el nom de la po-
blació que, per cert, ja no tenia gai-
re bona anomenada.

***

Fins aquí l'història dels pergamins
ratats.

Els llegidors — alguns — suposo
que no deuran entendre allà on vo-
lem anar en reproduir-la.

Senzillament. El cas més graciós,
el més gran, és que aquesta histò-
ria que és ben pròpia dels temps
de la senyora Castanya, amb un
senzill cop de ribot, esdevindria la
narració dels fets que actualment
ocorren en una població que té un
nom tant net i endreçat com Serrapo-
lida, amb greu perjudici del títol
de ciutat que poseeix, ja que a-
questes tretes la posen al nivell dels
pobles d'alta muntanya.

P. del-la SAL